

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/160/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612203678
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3612203678.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: BL Telecom debt, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 45 535 108, zastúpený: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., advokátka kancelária so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, proti odporkyni: I. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XX/XXX, H., v súčasnosti bytom U. XX, G., J. republika F., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom Petrovská 10, Skalica, IČO: 42 264 154, zastúpený: JUDr. Jozef Kemp, advokát so sídlom Nám. Josipa Andriča 1, Chorvátsky Grob, o zaplatenie 933,22 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 5C/127/2012 - 65 zo dňa 20. februára 2013, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne vo výške 16,34 Eur, advokátovi JUDr. Jozefovi Kempovi, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, odporkyni náhradu trov konania nepriznal a zároveň uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania v sume 118,16 Eur. Rozhodnutie, ktoré po právnej stránke odôvodnil poukázaním na ust. § 78 ods. 9 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, ust. § 42 ods. 1 písm. a), § 42 ods. 4 písm. b), § 43 ods. 1 a 2 zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách, ust. § 52 ods. 1 až 4, § 100 ods. 1, § 101, § 111 Občianskeho zákonníka a ust. § 93 ods. 4 O.s.p., založil na tom skutkovom základe, že právny predchodca navrhovateľa Slovak Telekom, a.s., uzavrel s odporkyňou zmluvu o pripojení zo dňa 27.11.2007, na základe ktorej poskytoval odporkyni elektronické komunikačné služby. S účinnosťou od 01.11.2011 došlo k zmene právnej úpravy zmluvy o pripojení (zákon č. 351/2011 Z.z.), táto zmena však nemala dopad na prejednávajúcu vec, pretože k využívaniu služieb právneho predchodcu navrhovateľa odporkyňou došlo v celom rozsahu len za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy (zákon č. 610/2003 Z.z.). Aj keď sporná zmluva o pripojení bola uzavretá pred 01.01.2008, súd prvého stupňa na právny vzťah navrhovateľa a odporkyne aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách účinné od 01.01.2008, nakoľko podľa ust. § 879j Občianskeho zákonníka ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 01.01.2008 a súčasne tvrdené využívanie služieb a porušenie zmluvy s nárokom na zmluvnú pokutu malo právnomu predchodcovi navrhovateľa vzniknúť až po tomto dátume. Právny vzťah medzi navrhovateľom a odporkyňou založený zmluvou o pripojení posúdil súd prvého stupňa ako občianskoprávny vzťah a mal preukázané, že pohľadávka z titulu poskytnutých služieb a zmluvných pokút bola postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 07.12.2011 na navrhovateľa. Z dokazovania súčasne vyplynulo, že faktúrami splatnými dňa 18.08.2008, dňa 18.09.2008, dňa 18.10.2008 a dňa 19.12.2008 vyúčtoval právny predchodca navrhovateľa odporkyni spolu sumu 898,15 Eur z titulu poskytnutých komunikačných služieb a zmluvných pokút. Vedľajší účastník na strane odporkyne vzniesol námietku premlčania, ktorú

odôvodnil tým, že navrhovateľ mohol prvý krát uplatniť svoje právo na súde podľa splatnosti jednotlivých faktúr dňa 19.08.2008, dňa 19.09.2008, dňa 19.10.2008, dňa 19.11.2008 alebo dňa 20.12.2008, ale návrh na začatie konania podal na súd až dňa 09.07.2012, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby; z tohto dôvodu považoval vedľajší účastník na strane odporkyne nárok navrhovateľa uplatnený návrhom na začatie konania za premlčaný. V danej súvislosti súd prvého stupňa konštatoval, že z hľadiska prejednávanej veci právny predchodca navrhovateľa účtoval poskytnuté služby a zmluvné pokuty odporkyne vyššie uvedenými faktúrami, pričom splatnosť poslednej z nich nastala dňa 20.12.2008. Od tohto dňa začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie dlžných súm na súde v trvaní troch rokov (ust. § 101 Občianskeho zákonníka), ktorá márne uplynula dňa 20.12.2011. Postúpenie pohľadávky zo spornej zmluvy o pripojení na navrhovateľa v priebehu plynutia premlčacej doby pritom nemalo na jej plynutie žiadny vplyv (ust. § 111 Občianskeho zákonníka), preto keď konanie v prejednávanej veci začalo dňa 09.07.2012 doručením návrhu na začatie konania súdu, bolo to až po uplynutí premlčacej doby na uplatnenie tohto nároku. Námietka premlčania bola teda vedľajším účastníkom na strane odporkyne podľa názoru súdu prvého stupňa vznesená dôvodne, preto na ňu pri rozhodovaní prihliadal a návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Nepovažoval pritom za rozhodujúce, že námietku premlčania neuplatnila samotná odporkyňa ako dlžníčka, ale uplatnil ju vedľajší účastník na strane odporkyne, keďže v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník a koná sám za seba v zmysle ust. § 93 ods. 4 O.s.p.. O trovách konania vo vzťahu navrhovateľ a odporkyňa súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Zamietnutím návrhu bola vo veci v plnom rozsahu úspešná odporkyňa, ktorej tak vzniklo voči navrhovateľovi právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Odporkyňa však návrh na rozhodnutie o trovách konania neurobila, žiadne trovy konania jej nevyplyvali ani zo súdneho spisu, preto jej súd prvého stupňa náhradu trov konania voči navrhovateľovi nepriznal. O trovách konania vo vzťahu navrhovateľ a vedľajší účastník na strane odporkyne rozhodol súd prvého stupňa podľa ust. § 142 ods. 1 a § 93 ods. 4 prvá veta O.s.p., podľa ktorého v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Nakoľko zamietnutím návrhu bol navrhovateľ v plnom rozsahu neúspešný a právo na náhradu trov konania vzniklo odporkyne, vzniklo právo na náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne, ktorý bol v konaní zastúpený právnym zástupcom z radov advokátov a uplatnil náhradu trov konania za poskytnuté právne služby. Zo žiadneho ustanovenia právneho poriadku totiž podľa súdu prvého stupňa nevyplyva obmedzenie vedľajšieho účastníka dať sa v konaní zastúpiť právnym zástupcom z radov advokátov. Pri rozhodovaní o jeho trovách konania sa potom posudzuje len účelnosť ich vynaloženia a s prihliadnutím na to, že námietka premlčania vznesená vedľajším účastníkom na strane odporkyne viedla k zamietnutiu návrhu, jeho náklady vynaložené na právnu pomoc považoval súd prvého stupňa za účelne vynaložené. V prejednávanej veci preto vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne vzniklo právo na náhradu trov konania voči navrhovateľovi, ktoré pozostávali z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnych služieb - 1. prevzatie a príprava zastúpenia v sume 51,45 Eur spolu s režijným paušálom v sume 7,63 Eur a 2. vyjadrenie k návrhu v sume 51,45 Eur spolu s režijným paušálom v sume 7,63 Eur, spolu trovy konania vedľajšieho účastníka v sume 118,16 Eur, ktoré súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi v zmysle ust. § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka na strane odporkyne.

Proti tomuto rozsudku, jeho výrokovej časti, ktorou súd prvého stupňa zaviazal navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania neprizná a zároveň ho zaviazá nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v celkovej výške 71,11 Eur. Mal za to, že súd prvého stupňa priznal náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi vychádzajúc z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.. Dôvodil, že jedným z predpokladov potrebných na vznik nároku na náhradu trov konania je aj účelnosť trov vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, pričom v prejednávanej veci nepovažuje trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka za nevyhnutne potrebné na účelné bránenie práva, v súvislosti s čím spomenul uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. apríla 2012, sp. zn. 17Co/91/2012. Poukázal na to, že združenie je založené za účelom ochrany spotrebiteľov, pričom výkonom ochrany spotrebiteľských práv združenie naplňa svoje vlastné poslanie. Zámerom zákonodarcu pre zvýhodnenie takejto skupiny občianskych združení pre ostatnými bolo umožnenie, aby mohli vzhľadom na ich odbornú pripravenosť bez potreby právneho zastúpenia zastupovať spotrebiteľov a chrániť ich práva a záujmy v konaní, z čoho vyplýva, že združenie by malo disponovať takým personálnym substrátom, ktorý je schopný poskytnúť právne služby a s prehľadom sa orientovať

v oblasti spotrebiteľského práva. V danej súvislosti zdôraznil, že nespochybňuje ústavne zaručené právo vedľajšieho účastníka na právnu pomoc, avšak spochybňuje účelnosť vynaložených trov na právne zastúpenie ako subjektu odborne spôsobilého, znalého danej problematiky, a z toho dôvodu aj zákonom privilegovaného subjektu v otázke vstupu do konania. Ďalej uviedol, že sám vedľajší účastník v konaní neposkytoval ochranu práv odporkyne ako spotrebiteľovi, keďže právna pomoc jej bola poskytnutá advokátom, za služby ktorého žiada vedľajší účastník priznať trovy právneho zastúpenia. Vzniknuté trovy na strane vedľajšieho účastníka považoval za účelové a konštatoval, že ide len o hromadný vstup združení na ochranu spotrebiteľa ako vedľajšieho účastníka do súdnych konaní, pričom do sporov vstupujú automaticky zastúpené právnym zástupcom bez predchádzajúcej vedomosti o konkrétnych okolnostiach sporu. V závere zdôraznil, že vedľajší účastník vo svojej argumentácii poukázal iba na ustanovenia a rozhodnutia týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv, na ktoré je súd povinný prihliadať ex offo, teda nezávisle od účasti spotrebiteľského združenia ako vedľajšieho účastníka na strane odporkyne. V uvedenom zmysle vedľajší účastník do konania nepriniesol žiaden prínos a nepoukázal na inú skutočnosť, na ktorú súdy nemajú povinnosť prihliadať z úradnej povinnosti. Taktiež považoval za nevyhnutné uviesť, že Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky podporuje činnosť spotrebiteľských združení aj prostredníctvom dotácií na zastupovanie spotrebiteľov v konaniach pred súdmi a v predmetom konaní vzniká s prihliadnutím na všetky tieto skutočnosti pochybnosť, či cieľom vedľajšieho účastníka je ochrana spotrebiteľa alebo profit z náhrady trov právneho zastúpenia.

K podanému odvolaniu sa vyjadril vedľajší účastník na strane odporkyne prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorý navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdiť a zaviazat' navrhovateľa povinnosťou zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby spolu s režijným paušálom v celkovej výške 33,77 Eur. Mal za to, že zmysel vedľajšieho účastníctva sa v predmetnom konaní naplnil, keďže odporkyne ako spotrebiteľovi bola poskytnutá skutočná pomoc v spore. Čo sa týka dôvodnosti náhrady trov právneho zastúpenia, poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/177/2013 - 61 zo dňa 28. októbra 2013. Zdôraznil, že judikatúra Európskej únie nevidí žiadny dôvod na neposkytnutie právnej ochrany aj právnickej osobe, pričom procesná aktivita vedľajšieho účastníka v predmetnom konaní evidentne súvisela s ochranu spotrebiteľa, ktorej sa priznáva význam pri zvyšovaní kvality života spotrebiteľov. Takýmto prostriedkom ochrany môže byť aj inštitút náhrady trov konania, v rámci ktorého nemožno poprieť aj jeho sankčnú povahu. Považoval za nevyhnutné uviesť, že navrhovateľ naďalej používa zmluvnú podmienku právoplatne určenú za neprijateľnú a nielenže tak porušuje zákonný zákaz používania tejto klauzuly, ale takého konanie je aj na úkor kvality a očisty verejného života. Občiansky súdny poriadok v ust. § 24 umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí, pričom takýmto zástupcom môže byť i advokát. Na záver konštatoval, že navrhovateľ sa vo svojom odvolaní snaží o presadenie diskriminačnej zásady, v zmysle ktorej vedľajší účastník nemá mať právo na náhradu trov právneho zastúpenia, nakoľko je združením založeným za účelom ochrany spotrebiteľa, pričom navrhovateľ si bez akýchkoľvek pochybností uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu, a to aj napriek skutočnosti, že predmetom jeho podnikateľskej činnosti je aj činnosť podnikateľských, organizačných a ekonomických poradcov.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p..

Odvolaním navrhovateľa bol rozsudok súdu prvého stupňa napadnutý iba vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, preto odvolací súd preskúmaval iba túto odvolaním napadnutú časť rozhodnutia a rozsudok súdu prvého stupňa vo zvyšnej časti ostal právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

Podľa ust. § 93 ods. 4 veta prvá O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

Podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti rozhodnutia o náhrade trov vedľajšieho účastníka na strane odporkyne v zmysle citovanej procenoprávnej úpravy O.s.p. za správny, vychádzajúc z procesného neúspechu navrhovateľa prejavujúceho sa v tom, že jeho návrh súd prvého stupňa v celom rozsahu zamietol. Za danej procesnej situácie je aplikácia ust. § 142 ods. 1 O.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania vedľajšieho účastníka aj z pohľadu odvolacieho súdu na mieste, pričom odvolací súd konštatuje, že so súdom prvého stupňa možno súhlasiť aj pokiaľ ide o vyčíslenie správnej výšky tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, vrátane príslušného režijného paušálu.

Odvolací súd sa teda nestotožnil s námietkami navrhovateľa, že vedľajší účastník ako spotrebiteľské združenie musí nevyhnutne disponovať personálnym aparátom, u ktorého je daná odbornosť v oblasti právo, čo má byť dôvodom na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v prejednávanej veci. Odvolací súd tak nepovažoval za správnu jeho právnu úvahu, v zmysle ktorej trovy konania vedľajšieho účastníka, aj s prihliadnutím vyhodnotenú jednoduchosť sporu, nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak aj vedľajší účastník vo svojich podaniach používa opakujúce sa argumenty vychádzajúce zo súdnej praxe, Občiansky súdny poriadok takýto spôsob obrany nevyklučuje a zároveň nemožno prehliadnuť, že druhá procesná strana v obdobných právnych sporoch na uplatnenie svojho práva používa rovnakú (takmer totožnú) argumentáciu, čo je odvolaciemu súdu známe z úradnej činnosti. Okrem uvedeného je samotnú účelnosť trov podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posudzovať predovšetkým vo väzbe na výsledok sporového konania, v ktorom odporkyňa po intervencii vedľajšieho účastníka dosiahla procesný úspech v plnom rozsahu.

Odvolací súd konštatuje, že nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne by tak, ako správne konštatoval vedľajší účastník vo svojom odvolaní, znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený v konaní, ktoré podľa jeho názoru nespĺňa znaky právne zložitejšieho sporu, a v prípade svojho procesného úspechu, prípadne zavinenia zastavenia konania odporkyňou, mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môže si aj vedľajší účastník na strane odporkyne vychádzajúc z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ak tu nie sú iné okolnosti hodné osobitného zreteľa, pričom takéto iné okolnosti v prejednávanej veci odvolacím súdom zistené neboli.

Preto bol rozsudok súdu prvého stupňa v časti rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne ako vecne správny potvrdený.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., kedy vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne, ktorý bol v odvolacom konaní procesne úspešný a trovy odvolacieho konania si riadne uplatnil, bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému navrhovateľovi vo výške 16,34 Eur, a to za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 17.03.2014 podľa ust. § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov - vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. vo výške 8,30 Eur (v danom prípade odvolanie bolo podané len proti výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu, teda rozhodujúca je suma, ktorú žiadal ako nárok uplatňovaný v odvolaní, a to trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 118,16 Eur), k tomu príslušný režijný paušál vo výške 8,04 Eur podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.